

A KÖLTÉSZET OLVASÁSÁRÓL

VOJISLAV KARANOVIĆ

Verset kell olvasni.
Ha másért nem.
Hogy érezd,
Nem te vagy az egyedüli
Elveszett. Hogy vannak,
Akik még jobban,
És még szebben elkalandoztak,
Mint te.

Hogy másoknak is hiányoznak a
Fogódzók. Mint az oszlopok,
Amelyek eltűnnek a kezed alól,
Ha beléjük kapaszkodsz.
Hogy mások is elvesztik fejüket
Érezvén, hogy támpont nélkül maradtak
A térben, amely mint az emberi lélek,
Végtelen.

Lapozz fel egy verseskötetet, és érezni fogod,
Hogy a világ ugyanúgy széthasad
Ott is, ahol a csend ujjai
Vágnak a húsába.

Verseket olvasva felsejlik
Az a mély érzés, hogy csak a
Kérdések maradnak nyitottak,
És hogy fölülről
Valami súlyos, a Földnél is
Súlyosabb nehezedik ránk.

A költészet miatt nekünk úgy tűnik,
Az Isten ostora sem olyan éles,
S a mennydörgés hangja is
Eltompul tőle.

Szavakkal az álmatlanság is
Elviselhetőbb,
S az sem zavar,
Hogy estéenként úgy hajtjuk
Fejünket a párnára,
Akár a guillotine-ra.

GÉBER László fordítása